

LBRIS | We know
DORA MATHEO books

UNA ESTE BABY

roman

CISMIGIU
books

Cuprins

Partea întâi.....	5
Partea a doua.....	184
Partea a treia.....	252

Partea întâi

– Corespund?

Tipul din fața ei o privea cu nervozitate ca și cum nu avea timp de pierdut. Vocea lui vibrantă îi atrăsese atenția. Iulia se simți scanată de ochii lui cercetători, până în adâncul sufletului, unde bărbatul îi putea citi șovăiala. Nu era sigură că o întâlnire pe nevăzute fusese cea mai potrivită idee pentru ea. De fapt, în acest moment, ar fi vrut să fugă, să o ia la goană. Nu mai ieșise niciodată la întâlniri cu necunoscuți. Și nu era vorba de teama că i se putea întâmpla ceva, ci nu voia să forțeze mâna destinului. Făcu un efort și-și strânse cheful în jurul ei ca într-un șal imaginar.

De ziua ei, prietena ei cea mai bună, Teodora, îi oferise un cadou atipic. Întâi o lăsă să savureze două cupe de șampanie la localul unde mergeau de obicei după serviciu și, când se asigură că terenul era pregătit, o anunță să nu-și facă planuri pentru sâmbăta următoare pentru că îi aranjase un *blind date*. Totul era stabilit: ziua, ora, locul. Iulia nu mai putea da înapoi iar argumentul principal a fost să considere totul ca pe un experiment, nici nu trebuia să urmeze o a doua întâlnire. Apoi, Teodora îi povesti câte ceva despre cel cu care urma să se vadă și cât de bine a fost selectat de ea. Îi arătă chiar și poze. Iulia era atât de impresionată de eforturile

prietenei ei încât a acceptat, mai mult din recunoștință. După ce a vizualizat câteva profile de utilizatori și după lungi momente de analiză în legătură cu criteriile de selectare, Teodora s-a decis la o paletă cât mai largă: văduv, divorțat, niciodată căsătorit. Așa a ajuns la Costin_38, proprietarul unui Halden Hound, o rasă de câini foarte prietenoasă și loială.

– Este imposibil ca un om care iubește animalele și mai și crește unul să nu aibă un suflet bun, a decis Teodora cu aplomb.

Iulia nu era foarte convinsă de această teorie dar nu și-a contrazis prietena. Oamenii pot ține animale din tot felul de motive, unele egoiste, dar a tăcut pentru că nu voia să pară nerecunoscătoare. Mai ales că Teodora era foarte mândră de alegerea ei și îi tot lăuda calitățile:

– Este un tip de modă veche și nu este adeptul relațiilor virtuale, preferă realitatea. Adică vrea să vă vedeți mai repede, să vă lămuriți. Am completat profilul cu numele meu, pentru că nu eram sigură dacă vei accepta ideea. Să nu te surprindă dacă-ți zice: ‘Încântat, Teodora!’

Prietena ei întinse mâna unui interlocutor imaginar și râse scurt și nervos sub privirea speriată a Iuliei care se vedea deja la masă cu un necunoscut în fața căruia era nevoită să zâmbească, să facă conversație, să se arate interesată. Ea ar fi preferat să se retragă în bârlogul ei și să iasă de-abia luni când trebuia să meargă la serviciu. Teodora, însă, era hotărâtă să-și ajute prietena să-și depășească anxietatea socială, prin expunere.

– Îi vei explica tu toată tărășenia dacă-ți place tipul și vrei să-l vezi și a doua oară. Aștept sâmbătă un telefon de la tine să-mi spui impresii, decretă prietena ei.

Așa că, iat-o acum în fața acestui necunoscut care o chestiona tăios:

– Corespund?

Bărbatul brunet avea o privire pătrunzătoare. Iulia începea să se teamă că îi poate citi în suflet. Avea fruntea lată. Îi amintea de bunicul ei. Colțurile ascuțite ale tâmplilor îi întăreau, însă, asprimea feței. Privindu-l, Iulia se întreba dacă omul din fața ei zâmbise vreodată. Oare era trist sau doar își masca emoția prin foarte multă seriozitate? Gândul că omul care o privea poate nici nu avea emoții o sperie și îi dădu imbold să reacționeze. Trebuia să zică ceva, nu să stea ca hipnotizată în fața lui. Era înalt și suplu. Îi văzuse silueta proiectată în fața chioșcului de ziare, așteptând-o la ieșirea din metrou, în timp ce ea urca pe scările rulante dar se încăpățânase să privească peste umărul lui ca și cum nu îl recunoscuse. Până și perechea lui de blugi spălăciți țipau strident „noi știm cine suntem!” iar încălțările lui sport roșii i se păreau de-a dreptul obraznice. Nu întâlnise niciodată un om cu mai multă încredere în el! Bărbatul o ținut cu privirea. Energia lui puternică o intriga și o atrăgea deopotrivă. Cine era omul ăsta? Sau, mai bine zis, cine credea că e?

– Hai să facem câțiva pași! Să stăm undeva la un suc!

Iulia își auzi propriul glas ca prin vis. Deși o cuprinsese o stare de nervozitate, în exterior părea calmă

iar vocea ei era blândă ca a unei mame care-și liniștește pruncul. Dar de ce simțea nevoia să-l liniștească?

S-au îndreptat către cea mai apropiată terasă din parc. Era deja martie dar vremea încă nu se încălzise. Iulia încă pândea momentul în care copacii urmau să înmugurească. Primăvara rămânea anotimpul ei preferat chiar și într-un oraș mare precum Bucureștiul. În satul unde crescuse ea, primăvara era și mai frumoasă. Casa bunicilor se afla în apropierea unei păduri de foioase care, de cum se încălzea vremea, își extindea coroana în diverse nuanțe de verde protejând tot soiul de specii de păsări. Iulia le știa pe toate. Bunicul ei o învățase tot ce știa despre vietățile pădurii. Și acum știa să facă diferența între coțofenele cu reflexii albastrii, cioara de semănătură cu penajul complet negru și stâncuțe. Recunoștea cântecul scurt dar puternic al graurilor și fluieratul melodios, ca flautul, al mierlei. Era suficient să închidă ochii și să se transporte în pădurea de dincolo de râu, simțea în nări mirosul covorului de frunze în diverse stadii de descompunere și auzea darabana ciocănitării pestrițe despre care știa că preferă cei mai bătrâni copaci. *Acolo* îi plăcea să se retragă uneori când *aici* lucrurile deveneau grele. Acum îl privea pe străinul brunet de lângă ea și încerca să fie cât mai puțin absentă.

– La ce te gândești? Mintea ta pare departe, intui bărbatul.

– Sunt obosită, am avut o săptămână grea la birou.

Vocea criticului interior se făcu imediat auzită: da, ea și restul angajaților de pe Terra. Oare putea spune

ceva mai banal? Oricum, bărbatul nu părea mulțumit de explicație.

– Întotdeauna am admirat femeile care muncesc să fie independente de bărbați, să se întrețină singure, să nu depindă de nimeni, începu el. Dar sper că nu aparții acelei categorii de oameni însurați cu munca lor, ca mine, râse el scurt.

– Nu chiar, deși prietenii mei așa m-ar descrie, recunosc eu, gândindu-se la nenumăratele ore în plus pe care le lucra atunci când îi cerea șeful fără ca ea să poată spune nu.

– Nu e de bine, dar avem ceva în comun, zise el aprinzându-și o țigară.

Oare ce mai putea avea în comun cu el? Ea vedea numai diferențe. Ea făcuse facultate, el nu. El fusese căsătorit, ea nu. El avea copii, ea nu. Ca și cum îi auzise gândurile, el o întrebă:

– Ai fost vreodată căsătorită?

– Nu, spuse ea. Niciodată. Și nici nu mi-am dorit. Nu m-am visat niciodată în rochie de mireasă, se trezi ea că mărturisește.

El o privi sceptic.

– Visul tuturor femeilor e să se căsătorească, replică el. Indiferent de ce spun sau de ce-și spun.

– Nu și al meu! insistă ea.

Nici ea nu știa de ce simțea nevoia să i se destăinuiască. Teodora sigur îi va spune că a greșit, o astfel de destăinuire spune multe despre ea, dacă nu crede în căsnicie, atunci ce poate înțelege bărbatul de

lângă ea că-și dorește? Ce fel de relație? Orice fel? Inclusiv o aventură? Începea să regrete că a acceptat ideea de a ieși la această întâlnire. Nu era pregătită. Nici nu știa ce să discute. Nu scotea decât fraze banale.

– Poate ar trebui să-ți spun că eu am doi copii în urma căsătoriei, copii care locuiesc cu mine.

– Mama copiilor îi vizitează des? se interesă ea brusc.

– Da, se văd în fiecare weekend, de fapt, îi duc eu la ea.

– Sunt mici? Ce vârste au?

Soarta copiilor i se părea mai interesantă decât orice alte informații. Voia să-l întrebe dacă au fost copii doriți, dacă le asigură un mediu familial sănătos, dacă au parte de iubirea părinților așa cum ea nu a avut.

– Sunt încă mici, da. Am două fete de nouă și, respectiv, doisprezece ani.

– Să vă trăiască!

– Mulțumesc! Suntem niște părinți responsabili chiar dacă între noi lucrurile nu au mers.

Iulia era uimită că, în ciuda faptului că dialogul se lega greu, ei doi comunicau perfect la nivel intuitiv. Cine era acest bărbat care avea superputerea de a-i intui cele mai profunde stări și gânduri. Apoi îl auzi:

– Am trecut testul?

Iulia îl privi nedumerită. El se explică:

– Cum te-am întrebat și mai devreme: corespund? Trec testul? Ne mai vedem și a doua oară sau nu? Pentru că am impresia că nu mă plăci, spuse el brusc. Te rog să

fii sinceră cu mine, mai ales că femeia este cea care decide.

– Nu decid amândoi? Încercă ea să-l contrazică.

– Perfect! Atunci dă-mi voie să-ți spun ce cred eu.

Iulia nu era conștientă că ochii ei negri umbriți de gene lungi se măriră de curiozitate.

– Ești o femeie incredibil de frumoasă și elegantă! Îți admir ambiția, studiile și independența dar ....

Bărbatul făcu o pauză lungă cât să creeze suspansul necesar, deși nici nu era nevoie. Iulia aștepta nerăbdătoare sfârșitul propoziției. Chiar își dorea să afle dacă este adevărat ce se spune despre puterea conjuncției adversative dar: că ce apare după ea anulează complet prima parte a frazei. Se priviră fix în ochi în timp ce Iulia aștepta verdictul:

– Dar nu mai fi așa de mândră! Încheie el.

– Mândră? repetă ea surprinsă de adjectivul cu care era, pentru prima dată, caracterizată.

De ce îi lăsase această impresie? Oare dacă spusese că mariajul nu era pentru ea, el considerase că i-ar disprețui pe cei care gândeau altfel? Ce anume l-a determinat să creadă asta? Până la urmă, era mai bine să creadă despre ea că este arogantă decât să știe că a zis totul din suferință. Nimeni nu trebuia să afle rana ei. Dar, dacă în timp, din lipsa iubirii părinților ei, adunase frustrări care răbufneau uneori la suprafață prin replici tăioase? I-ar fi fost rușine să descopere că s-a transformat într-o ființă invidioasă și rea. Bunicii ei nu așa au crescut-o.

– Da, nu toți gândim la fel. Și e loc pentru toată lumea pe pământ.

Tipul îi dădea lecții. O educa. Iulia începea să se simtă pusă la punct și nu-i plăcea, trebuia să facă ceva să recâștige teren.

– Nu o lua în nume de rău. În doze mici, mândria nu e deloc neatrăgătoare, continuă el.

Iulia nici nu mai știa ce să creadă. Simțea doar că partenerul ei de discuție nu trebuia subapreciat iar ea nu avea de gând să se lase jucată pe degete. Așa cum îi servea ba una caldă, ba una rece, o scosese din amorțeală, acum era în gardă.

– Acum e rândul tău, zise el. Ce impresie ți-am făcut?

– Este prea devreme să mă pronunț. Nu cred că din câteva fraze schimbate, mi-am putut face o părere foarte clară despre tine. Ești o persoană directă și, în ciuda informațiilor pe care mi le dai, nu te lași citit.

Știa ea de ce nu îi surâse prea tare o ieșire romantică. Lucrurile nu difereau prea tare de un interviu de angajare. Era supusă unor întrebări la care trebuia să răspundă pe loc și fără ezitare iar tonul lui inchizitorial nu-i plăcea, așa că se gândi să arunce pisica în grădina lui. Să se dezvăluie el! Ea încă nu era pregătită.

– Dar nu am nimic de ascuns, zise el.

– Poate că nu ai, dar nu îți place să te lași descoperit, insistă ea.

– Atunci, hai să ieșim de-aici și să ne plimbăm puțin! Poate așa ne cunoaștem mai bine. De ce ți-ai

comandat limonadă rece pe vremea asta? Un ceai fierbinte ți-ar fi trebuit, cum mi-am luat eu! Ți-e frig? Deci, vrei să ne plimbăm?

Bărbatul s-a dus la bar să plătească. Iulia mai luă o înghițitură din limonada rece și constată că bărbatul avusese dreptate. I se făcuse frig. Își puse haina pe umeri și-l urmări cu privirea pe însoțitorul ei. Se trezi că-i privea admirativ mimica și gesturile sigure. Părea obișnuit ca oamenii să îi facă pe plac fără ca el să depună vreun efort. Bărbatul chemă ospătarul făcând un semn din cap și-și duse mâna dreaptă la buzunarul din spate al pantalonilor, după portofel, ridicând puțin marginea gecii negre din piele. Mișcările erau precise ca exactitatea unei jucării mecanice. Iulia avusese dintotdeauna o fascinație pentru oamenii siguri pe ei. Le admira până și mersul pe stradă: drept, sigur, cu pași egali, pe când al ei era șovăielnic chiar și atunci când era grăbită. Îl văzu cum își scoate portofelul, plătește și apoi își privește telefonul. Pentru o fracțiune de secundă, când și-a întors privirea spre ea, Iuliei i se păru că vede în ochii lui o umbră de resemnare.

– Am parcat aproape. Hai să luăm mașina și să ne plimbăm puțin! propuse el.

– De ce nu ne plimbăm prin parc? negocie ea.

– Vrei să-ngeți de frig? Mai bine dăm o tură cu mașina. Teodora, zise el privind-o fix în ochi, ți-e frică cu mine?

– Numele meu nu este Teodora, spuse ea candid evitându-i privirea.

Bărbatul ridică din sprâncene așteptând continuarea.

– Nu mi-am dat numele real pe internet. Sunt destul de atentă cu datele personale în mediul online.

– E de înțeles. Și cum te cheamă? Sau nici mie nu vrei să-mi spui? Vrei măcar să mă mai vezi?

Tipul relua ancheta. Iulia nu știa la care din întrebări să răspundă mai întâi. Preferă să răspundă doar la prima și pe celelalte două să le trateze doar cu un zâmbet.

– Mă cheamă Iulia. Iulia Cristescu.

– Încântat! spuse el întinzând mâna. Costin. Costin Dinu.

Pe Iulia o bufni râsul gândindu-se cât de atipic începuse și se sfârșise această primă întâlnire, invers de cum trebuia. Îi întinse mâna bărbatului pentru a face cunoștință iar acesta îi cuprinse mâna într-a lui și o ținu captivă preț de câteva secunde cât îi spuse:

– Să zâmbești mai des! Ești și mai frumoasă când zâmbești.

Iulia nu știa cum să reacționeze. O stânjeneau stilul lui direct și complimentele neașteptate. Ce spun femeile când primesc un compliment? Să-i mulțumească? Să ignore ca și cum nu a auzit nimic și să depășească momentul? El îi urmărea reacțiile așteptând să vadă efectul vorbelor lui. Părea destul de mulțumit. O conduse la mașină, îi deschise portiera, apoi, când se instalează pe scaunul șoferului, zise amuzat:

– Am plecat să mă întâlnesc cu Teodora și mă voi întoarce de la o întâlnire cu Iulia.